

Vint-i-un claus

“L’infern està buit i tots els dimonis són aquí.”

William Shakespeare, *La tempesta*

La sala estava gairebé buida, però no trigaria a omplir-se. L’ambient era lúgubre i opressiu, propici perquè les llàgrimes esperades brollessin sense esforç.

Triar la fusta va ser un autèntic turment: necessitaven una fusta robusta, i això era car. Per estalviar, no van optar per cap entapissat interior.

—Tampoc no ha de ser còmode, oi? —havia dit la Margaret, per a sorpresa de la venedora que la mirava desconcertada.

A la vetlla, les cortines impedièn que entrés la llum del sol i mantenien l’estança en una penombra suau, adequada per distingir les cares de les persones presents, però insuficient per apreciar les seves veritables expressions. Si haguessin pogut, els visitants haurien vist una família unida, però ansiosa.

La Caroline entrellaçava els dits per mantenir-los quiets en una postura forçada, pròpia d’una mare que acabava de perdre un fill. Tenia ulleres profundes i un rostre demacrat: la son l’havia abandonat feia temps, i la gent del poble ja estava acostumada a veure-la vagar de nit pels carrers, envoltada d’angoixa. El Louis, el fill gran, es mantenia ferm al seu costat. Esquena recta, vestit impecable, bigoti retallat. Res no revelava el torbament de pors que ennuvolava la seva ment. La Margaret, la mitjana, era la més transparent. No sabia interpretar el seu paper, i de tant en tant se li escapava un somriure carregat de flirteig quan els joves del poble s’hi acostaven compungits a donar-li el condol.

La música triada —*Lacrimosa*, de Mozart— sonava suaument, però el vinil, ja ratllat, contribuïa a augmentar la desesperació de la família del difunt.

El fèretre estava tancat.

Tots van pensar que era per protegir els presents d'un dolor innecessari: és ben sabut el mal aspecte que presenten els ofegats. L'havien recuperat del llac i, per horror de molts, portava unes pedres lligades als peus, amb tanta força que gairebé tenia seccionats els turmells.

La pell blavosa per la falta d'oxigen encara transmetia tota la seva bellesa; els ulls, mig oberts, però fixes, continuaven conservant el blau que enamorava a tots; i sobretot, a totes.

L'aspecte d'aquell jove no era el que s'esperava en algú que havia estat submergit durant setmanes. El rostre inflat, els llavis morats i els cabells desordenats i bruts, enganxats al crani, li donaven un aire rebel. Fins i tot mort, continuava sent bell.

El que ningú sospitava era que la família havia tancat el taüt per altres raons. I els vint-i-un claus que reforçaven el tancament total demostraven quan desitjaven que aquell fèretre no s'obris mai més.

Els veïns van començar a omplir la sala. Ploraven pel difunt, abraçaven la família i esperaven pacientment que altres s'hi unissin. La mare no apartava la vista del taüt; els germans tampoc, però no pel dolor de la pèrdua. Miraven el rellotge de paret, desitjant que el temps passés més de pressa.

La música omplia els espais. La versió per a violí i piano que havien triat emfatitzava el to solemne de la vetlla, estarrufant-los la pell i recordant-los a ell. Ell odiava aquella cançó. I per això era perfecta per a aquell moment de comiat. Evocava equilibri, bellesa i serenitat; en contrast amb la decadència de l'escena: el mal disfressat de calma, la bellesa com a màscara del pervers. L'aspecte innocent d'un jove ocultant la crueltat.

De sobte, coincidint amb un moment àlgid de l'adagi de Mozart, els veïns es van apartar, deixant pas a una jove marcada pel dolor. Envoltada de dol, inundada en llàgrimes: la futura esposa.

En veure el fèretre, es va desplomar.

Entre sanglots i súpliques exigia veure el difunt, el seu estimat. Volia acomiadar-se'n, besar-lo per última vegada. La Margaret la va mirar fastiguejada sense moure ni un sol múscul. En Louis, en canvi, es va apropar, dissimulant la seva exasperació, i agafant-la suaument pel braç, la va alçar.

—Estimadíssima, el fèretre no es pot obrir.

—Louis, és l'amor de la meva vida. He de veure'l, per última vegada —va pregar desesperada.

—No diguis insensateses. Has de mantenir la compostura per tots els presents aquí —es va acostar i a cau d'orella i, assegurant-se que ningú més l'escoltés, va xiuxiuejar—: Això d'aquí, és un ésser espantós. No queda res del teu estimat. No queda res del meu germà.

La jove vídua va obrir els ulls i horroritzada va mirar fixament el seu cunyat abans d'allunyar-se visiblement ofesa. Ningú no va comprendre l'escena; ningú es va adonar de la mirada d'aprovació de la mare cap al seu fill.

A la família se sabia que alguns morts no marxen. Que el silenci sota terra no sempre és el final i que generació rere generació els obligava a enterrar-lo amb més cura, a resar amb més fervor, a clavar amb més ímpetu els claus del taüt. Ningú en parlava en veu alta, però eren històries murmurades. Tots sabien què passava quan el cos no descansava.

Cada mort portava amb ella un desassossec: en caure la nit, sempre ressorgia entre les ombres, atret per la vida que l'envoltava, per la sang innocent, semblant la tragèdia. I els diaris locals s'omplien d'esqueles i els boscos de tombes improvisades.

Per això, cada funeral, cada vetlla, cada fèretre reforçat amb claus, no era un simple acte de dol. Era un acte de supervivència, una contenció silenciosa de la força que podria tornar a alçar-se i sembrar mort i horror.

Darrere aquella façana de tristesa, la família vivia amb por d'"allò" que reposava adormit en una caixa robusta de roure al centre de l'habitació.

Van passar les hores. L'ambient es va ennegrir, i només l'olor de les hortènsies es colava entre els presents. Finalment, eren les dotze. Finalment, l'enterrarien.

Mentre avançaven cap al cementiri, els passos eren lents, arrossegats. El silenci era absolut; l'atmosfera, opressiva. En arribar a la fossa per donar-li sepultura, la mare va dirigir una mirada de preocupació als seus fills i va murmurar movent subtilment els llavis:

—És poc profunda.

El sacerdot va pronunciar paraules de consol aixecant les palmes de les mans cap al cel mentre la gent esclatava en plors descontrolats.

La Margaret va sospirar mentre mirava els assistents. *Realment estan tristos?* Si aquests ingenus sabessin qui era realment aquell jove, què havia fet, què continuaria fent si no l'haguessin aturat... Ho havien fet per ells, pel poble. Així ho feien des de feia segles: pobles tranquils, pobles que enterraven els seus difunts sense sospitar qui provocava el mal, pobles que tota la família deixava enrere quan ell tornava d'entre els morts.

—Estem farts de fugir, cansats de mentir! Volem descansar! —havia cridat la Margaret mentre lligava les pedres als peus del seu germà.

La nit es va tancar sobre ells amb l'última capa de terra caient sobre el taüt. I encara que el mort descansava sota els seus peus, els secrets i els dimonis romanien, silenciosos, aguantant entre els vius.

La família es va mirar en silenci, ho sabien.

Tornaria.